

10 Vítek vešel na nádvoří hradu, a co to vidí? Bojují tam dva rytíři na koních a třeskot jejich zbraní se rozléhá po celém hradě.

7 Nejdřív si Vítek musel kolo opravit. Byl to ale šikovný kluk, se šroubovákem mu to šlo rychle od ruky a začal si s kolem povídat. „Víš, kolo, Tomášek se mi směje, že nezažiju žádné dobrodružství. Tobě by se asi taky smál, že jsi starě...“

12 Vítek se ale nedal. Už toho má dost, aby se mu každý posmíval, nejdřív Tomášek, a teď rytíři. Sedl si na své kolo s motorkem a vyrazil proti rytíři s dřevcem v ruce. Dřevce, to je taková dlouhá dřevěná tyč, kterou se rytíři navzájem snažili shodit z koně.

5 Vítek byl ale správný kluk, a tak druhý den Tomášovi klidně zamával a popřál mu, aby si prázdniny u moře hezky užil. Měl totiž v hlavě jeden plán...

14 Vítek nasedl na své kouzelné kolo a za chvíli byl na půdě babiččina domku. Druhý den potkal Tomáška, který se právě vrátil z prázdnin z Itálie. A Tomášek se začal vytahovat, jak úžasně se měl u moře...

3 Vítek byl chvíli smutný, ale brzy se k babičce začal moc těšit. Babička umí uvařit výborné borůvkové knedlíky, čte Vítkovi pohádky a má půdu plnou tajemství. A právě na půdu se Vítek jednoho dne vydal...

Možná Vítek své dobrodružství opravdu prožil, protože věřil starému kolu, a to se změnilo v kouzelné. A možná se mu to všechno jen zdálo. Ale není to vlastně jedno?

© Vitkovi
a jeho kouzelném kole

Ale pro mě jsi to nejkrásnější kolo na světě, a vím, že právě s tebou zažiju velké dobrodružství! Nasedl na kolo, a to se najednou samo rozjelo, ale kdepak, rozjelo, ono letělo! Bylo to totiž kouzelné kolo...

8

...a doneslo Vítku až ke starému hradu. Tam se přece musí podívat, třeba ho tam čeká nějaké vysněné velké dobrodružství!

9

Na staré babiččině půdě si minule všiml starého kola, stanu a deky na spaní. To všechno by se mohlo hodit na výlet a na velké dobrodružství, které na něm zažije.

6

Rytíři uviděli Vítku a jeho kolo a začali se smát. „Tohle je tvůj kůň? A místo nohou má ta divná kola? Ty jsi ale podivný a legrační rytíř!“

11

Heč, heč, já jedu k moři, a co ty?

Druhý den potkal na ulici kamaráda Tomáška, a ten se mu začal smát. „Jééé, ty jsi zase u babičky? To já jedu s rodiči k moři do Itálie, to bude skvělé dobrodružství. A co tady zažiješ ty?“

4

Jsi můj rytíř...

Bum, to byla rána! Vítek opravdu shodil svým dřevcem rytíře z koně, a stal se tak vítězem souboje. Na vítěze vždy čekal polibek od princezny. Vítek se trochu červenal, ale princezna byla moc milá a na rozloučenou mu řekla: „Vítka, ty jsi ale statečný rytíř!“

13

Malý Vítek se moc těšil, až s rodiči pojedou na dovolenou k moři. „Vítka, letos k moři nemůžeme jet,“ řekl mu jednoho dne tatínek. „Nedostal jsem v práci dovolenou, a proto musím být doma, a ty pojedíš na prázdniny k babičce.“

2

Vítek ho přerušil a pověděl mu o svém velkém vítězství na hradě, kdy porazil rytíře. Tomášek jen nevěřícně koulel očima, a když mu Vítek řekl i o ceně pro vítěze, tedy o puse od opravdové princezny, málem upadl...

15

